

Top 2 bài văn mẫu Kể về tâm sự của cuốn sách trong những ngày theo em đến trường Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Kể về tâm sự của cuốn sách trong những ngày theo em đến trường Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Gió vườn thổi lồng lộng. Cây lá xào xạc. Tiếng chim sâu ríu rít trong các vòm cây. Theo nhịp võng đưa đều, tôi chìm vào giấc ngủ.

"Hích... hích...". Tôi mở choàng mắt ngạc nhiên. Có tiếng khóc nho nhỏ vọng đâu đây. Tôi đưa mắt xung quanh tìm kiếm. Thật kì lạ vô cùng. Tôi phát hiện tiếng khóc kia chính là cuốn sách trên tay mình. Ngạc nhiên, tôi hỏi sách: Bé Sách này! Tại sao em khóc thế? Có chuyện gì nói cho chị nghe nào.

Nước mắt lưng tròng, bé sách thổ thê:

- Em buồn lắm chị ôi! Chị xem này! Bốn góc của em quăn tít lại trông thật xấu xí, thảm hại. Đã thế, bìa bao lại như nhếch mực là mực. Còn bên trong, chị hãy xem đi. Những con số lằng nhằng gạch dọc ngang cứ nhảy múa, làm dơ bẩn bộ mặt tinh tương của em một cách ngang nhiên. Lắm khi chúng lại toan che lấp các chữ in nữa. Em khổ lắm chị ơi! Nhớ ngày nào cùng các bạn rời xưởng in, em về trường với tâm trạng vui sướng và hi vọng dâng trào... Em vui sướng được phục vụ học tập của các anh chị. Em hi vọng được góp phần vào việc làm tươi đẹp con đường học vấn của các bạn nhỏ.

Sự vui sướng, niềm hi vọng ấy càng dâng trào khi em được nằm trong tay chị Hân - chị gái của chị. Chị có biết không? Chị Hân hết mực nâng niu và yêu quý. Em rất vinh dự khi khoác trên mình bộ áo hoa rực rỡ. Em đã rất tự hào về những trang giấy trắng tinh của mình. Chị Hân lại vốn rất cẩn thận. Mỗi khi xem qua em, chị nhẹ nhàng lật từng trang và cô' giữ cho em không quăn góc. Rồi một năm học trôi qua, chị Hân bước lên lớp mới.

Em buồn vô cùng khi phải xa chị. Nhưng em cũng biết bao vui mừng vì mình có thể phục vụ tiếp tục cho các bạn lớp sau. Em đã gặp chị. Em đã cùng chị trải qua suốt gần một học kì vừa qua. Chị học giỏi, đạt kết quả. Lòng em xiết bao vui sướng. Nhưng niềm vui ấy lại không trọn vẹn. Chị đã không bảo quản tốt sách vở của mình. Em không trách chị. Nhưng chị hãy nhớ một người học sinh giỏi đâu phải chỉ về học lực mà còn nhiều đức tính khác nữa. Một trong những đức tính đó là sự cẩn thận và ý thức giữ gìn dụng cụ học tập. Có như thế, chị mới đem đến cho em, cho gia đình vui trọn vẹn.

Nghe bé sách tâm sự, tôi hồi hận vô cùng, không dám ngẩng mặt nhìn bé. Nở một nụ cười an ủi, bé Sách nói:

- Chị đừng buồn! Chị hãy cố gắng hơn nữa. Ngay bây giờ vẫn còn chưa muộn mà. Em mong chị sẽ nhớ đến những bài học, những lời khuyên trong sách mà học tập, giữ gìn. Ôi! Lúc đó em vui sướng biết bao. Em lại có thể tự hào về người chủ của mình. Em lại có thể cùng các bạn của mình góp chút công làm rạng rỡ con đường học vấn đang trải dài phía trước của các anh, các chị.

"Chị cố gắng. Chị sẽ cố gắng"

Tôi khẽ khàng hứa với bé sách. Tôi choàng tỉnh giấc. Thì ra đó là một giấc mơ. Ôm quyển sách vào lòng, thủ thỉ: "Chị đã hiểu rồi! Em của chị ơi! Chị sẽ không phụ lòng tin của em, của bao người".

Văn mẫu lớp 10 Kể về tâm sự của cuốn sách trong những ngày theo em đến trường mẫu 2

Trong cuộc sống có rất nhiều vật dụng được làm ra để phục vụ con người, và tôi cũng vậy, những bạn học sinh luân cần đến tôi, đó là quyển sách giáo khoa với tên gọi Ngữ Văn 10. Tôi đã đi theo các bạn cấp 3 trong suốt năm học lớp 10 và có biết bao nhiêu kỉ niệm buồn vui lưu luyến cùng các bạn, những kỉ niệm không bao giờ quên.

Tôi – quyển Ngữ Văn 10 này đã có mặt từ rất lâu, đã qua tay bao nhiêu nhà biên soạn và ngày càng cải tiến nâng cao hơn, được trang trí một cách tỉ mỉ, mang một vẻ đẹp riêng biệt. Những bạn học sinh lớp mười cần đến tôi nhiều lắm có cả những sinh viên hay thầy cô giáo đều sử dụng tôi để làm tài liệu cho mình. Ngày đầu nằm chễm chệ trên kệ sách cùng với bao bạn sách khác nào là Toán, Lịch sử... người người ra ra vào vào đều cầm trên tay sách toán, hay nhiều loại khác, các bạn đều vui vẻ vì mình đã tìm được chủ nhân. Còn tôi nằm lẩn lóc cùng bao bạn sách văn khác, tôi ước gì có ai đó để mắt tới tôi dù chỉ một lần.

Và thế là lời cầu nguyện của tôi đã thành sự thật, một cô gái vô cùng xinh xắn đã chọn tôi. Tôi mừng thầm trong bụng, cuối cùng mình cũng đã tìm được cô chủ nhân mới này. Cô ấy cẩn thận bỏ tôi vào trong cặp và mang về nhà, tôi nghĩ sẽ có những chuyện vui mới với chủ nhân này, rất nhiều chuyện,... Tôi được bao bì giấy trong để giữ bụi và được đặt cùng với các bạn sách lớp 10 khác. Tôi cảm thấp như cô học sinh này yêu Văn ghê gớm vì lúc nào cũng nâng niu tôi, thỉnh thoảng cô ấy còn lật nhẹ nhẹ xem những bài đầu tiên. Ôi, sao mà tôi sung sướng quá vậy nè. Và cuối cùng, ngày khai giảng năm học mới đã đến, các bạn học sinh tấp nập và về trường, chủ nhân tôi cũng vậy.

Thửa vào học chính thức, chỉ là ngày nhận lớp mà thôi, nhưng cô ấy vẫn mang theo tôi bên mình, tôi vui lắm vì đây là lần đầu tiên tôi có thể đến trường trong buổi khai giảng. Trùng hợp thay, sách Ngữ Văn tôi đây lại được sử dụng ngày đầu tiên, cũng là ngày thứ hai đầu tuần. Tôi trước đó cô chủ đã tâm sự với tôi rằng sẽ cố gắng học tốt môn Văn tôi và nâng niu tôi hơn cả, tôi cảm động lắm vì tình cờ tôi biết rằng cô chủ này luôn tràn đầy cảm xúc, cô yêu Văn hơn ai hết. Khi cô chủ ngủ thiếp đi. Các bạn sách khác cùng tôi nói chuyện, cùng hứa hẹn sẽ gặp những điều may mắn trong năm học này của cô chủ. Ngày đi học đầu tiên, nằm trên chiếc bàn bé nhỏ mà cô chủ đã đặt tôi trên đó cùng với các dụng cụ học tập khác. Tôi được sử dụng cẩn thận, cô chủ lật từng trang, từng trang không nề có nếp gấp nào cả, tôi cảm thấy mình được chiều chuộng hơn những bạn khác.

Từng tiết học trôi qua mau và đến hết giờ Văn, tôi được cô chủ bỏ vào ngăn tủ, nằm trong ấy, tôi buồn lắm vì không được ngắm xung quanh trong lớp mà toàn là một màu tối om. Tôi thấy yêu cô chủ tôi lắm vì những bạn sách khác, chủ nhân của họ không hề trân trọng họ tí nào cả. Người ta nói: học sinh phải biết giữ gìn vở sách sạch sẽ nhưng những điều tôi thấy hoàn toàn trái sự thật. Và cuối cùng suy nghĩ vẫn vơ của tôi bị cắt đứt bằng tiếng trống ra về. Thời gian trôi mau quá mới đó mà đã hết tiết học rồi. Về nhà nằm trên ngăn tủ của cô chủ tôi thấy mình sao mà bơ vơ quá, cô chủ tôi đã đi học rồi, thường ngày được cô chủ sử dụng để học, xem, tôi vui vì mình có giá trị để sử dụng. Nhưng dù sao như thế tôi cũng mãi nguyện rồi, tôi còn vui nhiều cái nữa, cô hay kể những chuyện trong lớp hài hước mà cô chủ gặp, cô chủ đâu biết rằng ngày nào tôi cũng hiểu và rất muốn chia sẻ với cô chủ.

Những ngày theo cô chủ đến lớp cũng như thế mà dần dần trôi qua. Tôi nhớ cho đến một ngày đang yên vị trên cái bàn học trên lớp, có một bạn nam khác đã giấu tôi đi vì muốn trêu ghẹo cô chủ, nằm trong cặp bạn nam ấy mà xung quanh là một màu đen bao trùm lấy tôi, không biết cô chủ có tìm được tôi không? Từ bên trong tôi nghe tiếng khóc của cô chủ bên ngoài, tôi thậm nghĩ rằng, cô học sinh này yêu quý tôi biết nhường nào và không hề muốn mất tôi, tôi vừa khóc, vừa cười trong nước mắt, tôi sẽ không bao giờ quên sự việc lần này.

Thời gian dần trôi qua, tôi – quyển Ngữ Văn 10 tuy không bị rách hay nhăn như các sách khác, nhưng tôi trông mình như cũ đi vậy mà cô chủ không hề bỏ mặt tôi, tôi vẫn được cô chủ mang đi học ngày ngày, có biết bao chuyện vui buồn cô đều kể tôi nghe. Có nhiều chuyện trong lớp cũng vậy, chứng kiến nhưng mọi người cứ nghĩ tôi là vật vô tri vô giác, không biết nói, không biết nghĩ. Có cô chủ xem tôi như là một người bạn thôi. Tôi thực sự cảm ơn trời đã cho tôi gặp một người chủ vô cùng tốt bụng.

Gần cuối năm học, những quyển sách khác gần như không được chủ nhân mình quan tâm nữa, trong lòng tôi lại dâng lên nỗi lo lắng, tôi sợ mình bị bỏ rơi không còn giá trị nữa. Nhưng không, hoàn toàn không, cô ấy vẫn ấp ru tôi những ngày cuối cùng của năm học. Sắp xa cô chủ rồi, tôi nhớ lắm, nhớ những tháng ngày ở cùng nhau, cùng đi học, cùng vượt qua những kì thi mệt mỏi, và đặc biệt là những lời tâm sự ngọt ngào của cô chủ nhỏ. Và thế là năm học cũng kết thúc, cái gì đến rồi sẽ đến, tôi nằm trong thùng giấy nhỏ cùng bao bạn sách khác, tôi thực sự đã rời bỏ chủ nhân này rồi, không biết cô ấy có cho tôi cho ai không, hay là bán đi nhỉ? Nhưng dù sao, tôi cũng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình là phục vụ việc học của cô chủ, tôi hi vọng rằng năm sau có thể gặp được một người chủ tương tự vậy, cùng tôi đến trường ngày ngày.

Thế đấy, chỉ vẻ vụn một năm học thôi, nhưng trong tôi luôn tràn đầy những kỉ niệm đẹp đẽ cùng với các bạn lớp 10, đặc biệt là cô chủ của tôi. Tôi luôn tự hào về mình vì mình là một vật vô cùng quý giá giúp ích cho các bạn học sinh. Tôi chỉ có một hi vọng nhỏ nhoi, hãy yêu quý tôi và luôn trân trọng tôi, chỉ có như thế mới để lại trong lòng tôi và các bạn những kỉ niệm đẹp.